

ПОГЛЕЖДА ИСПОЛИНСКА СМЪРТ

Н авсякъде имаше кръв: кръв по подиума в Залата на Съвета, кръв на стъпалата, кръв по стените и пода, и отломките от Меча на смъртните. По-късно Ема щеше да си го спомня като червена мъгла. Откъс от стих отекваше в главата ѝ отново и отново, нещо за това как не можела да си представи, че в хората имало толкова много кръв. Казват, че шокът притъпява големите сътресения, ала нищо у Ема не беше притъпено. Виждаше и чуваше всичко: Залата на Съвета, пълна със стражи. Писъците. Опита се да си пробие път до Джулиън. Стражи се надигнаха пред нея като вълна. До ушите ѝ достигнаха още кръсъци: „*Ема Карстерс стропи Меча на смъртните! Тя унищожи една от реликвите на смъртните! Арестувайте я!*“

Не я беше грижа какво ще ѝ направят; трябваше да се добере до Джулиън. Той все още беше на земята, прегърнал Ливи, отблъсквайки всички опити на стражите да изтръгнат мъртвото ѝ тяло от него.

– Пуснете ме да мина – настояваше тя. – Аз съм неговият парабатай, пуснете ме да мина.

– Дай ми меча. – Гласът на консула. – Дай ми Кортана, Ема, и можеш да отидеш да помогнеш на Джулиън.

Ема ахна и вкуси кръв в устата си. Алек се беше качил на подиума, коленичил до тялото на баща си. Подът на Залата беше хаос от шуращи се тела; между тях Ема зърна Марк, разбутващ останалите нефилими с рамене, докато изнасяше изпадналия в безсъзнание Тай. Никога не го беше виждала толкова мрачен. Кит беше с него; къде беше Дру? Ето я там... сама на земята; не, Даяна беше при нея, прегръщаше я и ридаше, ето я и Хелън, мъчеща се да се добере до тях.

Ема направи крачка назад и едва не падна. Подът беше хлъзгав от кръв. Консул Джия Пенхалоу все още беше пред нея, протегнала тънка ръка към Кортана. *Кортана*. Мечът беше част от семейството на Ема, част от спомените ѝ, откакто се помнеше. Видя как Джулиън го поставя в ръцете ѝ, след като родителите ѝ умряха, и тя прегръща оръжието като дете, без да обръща внимание на дълбоката рана, която острието бе оставило върху ръката ѝ.

Джия искаше от нея да ѝ даде част от себе си.

Ала Джулиън беше там, самичък, окървавен, превит от скръб. Ема подаде меч на Джия и усети как цялото ѝ тяло се напрегна; почти имаше чувството, че чува как Кортана крещи, заедно го разделят от нея.

– Върви – рече Джия.

До ушите ѝ достигаха и други гласове, включително и този на Хорас Диърборн, повишен, настояващ, че тя трябва да бъде спряна, че от някого трябва да бъде потърсена отговорност за унищожаването на Меча на смъртните и изчезването на Анабел Блекторн. Гласът на Джия изплющя, нареждащ на стражите да изведат всички от Залата: сега бе време за скръб, не за отмъщение... Анабел щеше да бъде открита... *върви си с достойнство, Хорас, или ще бъдеш изведен оттук със стража, сега не е моментът...* Ейлийн, помагаща на Дру и Даяна да се изправят, да излязат от стаята...

Ема коленичи на пода до Джулиън. Металически мирис на кръв тегнеше във въздуха. Ливи беше сгърчена купчинка в ръцете му, кожата ѝ имаше цвета на обезмаслено мляко. Престанал бе да вика името ѝ и я люлееше, сякаш тя бе малко дете, опрял брадичка на главата ѝ.

– Джулс – прошепна Ема, ала думата горчеше върху езика ѝ: това бе детското ѝ име за него, а сега той беше възрастен, скръбящ родител. Ливи не бе просто неговата сестра. В продължение на години той се бе грижил за нея като за своя дъщеря. – Джулиън. – Докосна студената му буза, а после ледената буза на Ливи. – Джулиън, обич моя, моля те, нека ти помогна...

Джулиън повдигна бавно глава. Изглеждаше така, сякаш някой беше излял кофа с кръв отгоре му. Кръв покриваше гърдите и шията му, опръскала бе брадичката и бузите му.

– Ема. – Гласът му бе по-слаб от шепот. – Ема, нарисовах толкова много целителни руни...

Ала Ливи бе мъртва още преди той да стигне до дървения подиум. Още преди да я вземе в обятията си. Никаква руна, никакво иратце не биха могли да помогнат.

– Джулс!

Хелън най-сетне бе успяла да си проправи път покрай стражите и се хвърли на пода до тях, без да обръща внимание на кръвта. Ема гледаше като вцепенена как Хелън изважда предпазливо от тялото на Ливи строшеното парче от Меча на смъртните и го оставя на земята. С почервенели от кръвта длани и побелели от скръб устни, тя обви ръце около Джулиън и Ливи, шепнейки утешителни думи.

Около тях стаята се изпразваше. Магнус беше дошъл, движейки се много бавно и ужасно преbledнял, следван от дълга редица Мълчаливи братя. Качи се на подиума и Алек се изправи на крака, хвърляйки се в ръцете му. Докато те се прегръщаха безмълвно, четирима от Братята коленичиха и вдигнаха тялото на Робърт Лайтууд. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, клепаците – грижливо склопени. Тихо прошепнати *ave atque vale* се разнесоха зад него, докато Братята изнасяха тялото му от стаята.

Консултът се отправи към тях. С нея имаше стражи, зад тях вървяха Мълчаливите братя, пергаментово бели призраци.

– Трябва да я пуснеш, Джулс – каза Хелън с най-нежния си глас. – Тя трябва да бъде отнесена в Града на тишината.

Джулиън погледна към Ема. Очите му бяха забулени като нощно небе, ала тя можеше да ги разчете.

– Нека Джулиън го направи – заяви тя. – Иска той да бъде последният човек, носил тялото ѝ.

Хелън помилва косата на брат си и го целуна по челото, преди да стане.

– Джия, моля те – каза и консултът кимна.

Джулиън се изправи бавно на крака, притиснал тялото на Ливи до себе си. Отправи се към стъпалата на подиума, с Хелън до себе си и Мълчаливите братя зад тях, но когато Ема също се надигна, Джия протегна ръка, за да я задържи.

– Единствено семейството, Ема.

Аз съм част от семейството. Пуснете ме да отида с тях. Пуснете ме да отида с Ливи, изкрещя Ема безмълвно, ала устните ѝ си останаха затворени: не биваше да добавя своята скръб към съществуващия ужас. А правилата на Града на тишината бяха ненарушими. Законът е суров, но е закон.

Малката процесия се отправи към вратата. Кохортата се беше разотишла, но в стаята все още имаше стражи и други ловци на сенки: съпроводи ги тих хор от „здравей и сбогом, Ливия Блекторн“.

Консултът се обърна, при което Кортана проблесна в ръка-

та ѝ, и отиде при Ейлийн, която гледаше как отнасят Ливи. Тръпка, извираща сякаш от мозъка на костите ѝ, разтърси тялото на Ема. Никога не се бе чувствала толкова сама – Джулийн си отиваше от нея, а останалите от семейство Блекторн сякаш бяха на милион мили от тук, като далечни звезди, и тя копнееше за семейството си с мъчителна страст, която бе почти унищителна, и искаше Джем и Кортана в ръцете си и да забрави Ливи, обяна в кръв и издъхваща, сгърчена като счупена кукла, докато Залата на Съвета изригваше, а прекършената корона отнасяше Анабел... дали някой друг освен нея го беше видял?

– Ема? – Две ръце се обвиха около нея, познати, нежни ръце, които я изправиха на крака. Кристина, която трябва да я бе изчакала през целия хаос, която бе останала упорито в Залата, докато стражите крещяха всички да се разотиват, останала, за да бъде до Ема. – Ема, ела с мен, да се махнем от тук. Аз ще се погрижа за теб. *Corazoncita**, ела с мен.

Ема ѝ позволи да ѝ помогне да се изправи. Магнус и Алек идваха към тях, лицето на Алек беше обтегнато, очите му, зачервени. Уловила Кристина за ръка, Ема обходи с поглед Залата, която сега изглеждаше напълно различна от мястото, в което бяха пристигнали преди няколко часа. Може би защото тогава слънцето все още не беше залязло, помисли си, чувайки смътно как Магнус и Алек казват на Кристина да я отведе в къщата, отредена за семейство Блекторн. Може би защото стаята беше притъмняла и в ъглите бяха легнали сенки, гъсти като боя.

А може би защото сега всичко беше различно. Може би защото нищо вече нямаше да бъде същото.

* * *

– Дру? – Хелън почука лекичко на затворената врата. – Дру, може ли да поговорим?

Поне мислеше, че това бе стаята на Дру. Къщата край канала, в съседство с дома на консула на Принсуотър Стрийт, бе подготвена за семейство Блекторн преди срещата, тъй като бяха предвиждали да прекарат няколко дни в Идрис. Даяна я беше показала на Хелън и Ейлийн преди срещата и Хелън беше оценила докосването на любящите ръце на Даяна, което се усещаше във всичко: в кухнята имаше цветя, бяха залепени имената

* Миличка; буквално: сърчице. – Б. пр.

на вратите на стаите – една с две тесни легла за близнаците, за Тави – друга, пълна с книги и играчки, които Даяна бе донесла от собствения си дом над магазина за оръжия.

Хелън беше спряла пред малка стая с тапети на цветя.

– За Дру може би? – предположила бе тя. – Хубава е.

Даяна не изглеждаше убедена.

– О, Дру не е такава – отвърнала бе тя. – Може би ако тапетите бяха на прилепи или скелети.

Хелън беше потръпнала и Ейлийн бе уловила ръката ѝ.

– Не се притеснявай – прошепнала бе тя. – Отново ще ги опознаеш. Ще бъде съвсем лесно.

И я беше целунала по бузата.

И навярно би могло да бъде, помисли си Хелън, докато се взираше във вратата с бележката, на която пишеше *Друзила*. Може би ако всичко беше минало добре. Острата агония на скръбта лумна в гърдите ѝ... чувстваше се така, както си представяше, че би се чувствала рибка, уловена на рибарска кукичка, гърчеща се в опит да се отскубне от болката, раздираща тялото ѝ.

Помнеше тази болка от смъртта на баща си, когато единствено мисълта, че трябваше да се грижи за семейството си, за децата, ѝ бе помогнала да продължи напред. Опитваше се да стори същото и сега, ала беше ясно, че децата (ако все още можеше да бъдат наречени така; единствено Тави все още беше дете и в момента беше в дома на инквизитора, за щастие – пропуснал ужаса, разиграл се в Залата на Съвета) се чувстваха неловко в нейно присъствие. Сякаш беше непозната.

От което болката в гърдите ѝ само още повече се усили. Щеше ѝ се Ейлийн да беше с нея, но тя бе отишла при родителите си за няколко часа.

– Дру – повика Хелън отново, почуквайки малко по-силно. – *Моля те*, пусни ме да вляза.

Вратата се отвори рязко и Хелън побърза да отдръпне ръка, преди да беше ударила, без да иска, сестра си по рамото. Дру стоеше пред нея и я гледаше сърдито, облечена в черните си дрехи за срещата, които не ѝ бяха по мярка – прекалено тесни в кръста и гърдите. Очите ѝ бяха толкова зачервени, че сякаш бе размазала алени сенки по клепачите си.

– Знам, че вероятно искаш да си сама – каза Хелън, – но трябва да знам, че...

– Съм добре? – прекъсна я Дру малко рязко.

Ясно бе какво иска да каже: *Как бих могла да съм добре?*

– Оцеляваш.

Дру извърна поглед за миг, плътно стиснатите ѝ устни потпериха. Хелън до болка искаше да сграбчи малката си сестра и да я прегърне, да я гушне така, както правеше, когато Дру беше упорито, току-що проходило мъниче.

– Искам да знам как е Тай.

– Спи – отвърна Хелън. – Мълчаливите братя му дадоха успокояваща отвара, а и Марк е с него. Искаш ли и ти да посетиш с тях?

– Аз...

Дру се поколеба и на Хелън ѝ се прииска да можеше да измисли нещо утешително, което да каже за Тай. Ужасяваше се от това какво ще се случи, когато се събуди. Тай беше припаднал в Залата на Съвета и Марк го беше отнесъл при Братята, които вече бяха в Гард. Бяха го прегледали в зловеща тишина, след което бяха заявили, че физически е здрав, но ще му дадат билки, които да го приспят. Че понякога умът знае кога е време да изключи, за да се подготви за изцеляване. Макар Хелън да нямаше представа как една нощ, дори една година, прекарани в сън, биха могли да подготвят Тай за загубата на близначката му.

– Искам Джулс – каза Дру най-сетне. – Тук ли е?

– Не – отвърна Хелън. – Все още е с Ливи. В Града на тишината.

Щеше ѝ се да добави, че всеки момент ще се върне (според Ейлийн церемонията по полагаането на някого в Града, в подготовка за кремацията му, била кратка), но не искаше да каже на Дру нищо, което би могло да излезе невярно.

– А Ема?

Гласът на Дру беше учтив, но красноречив: *Искам онези, които познавам, не теб.*

– Ще отида да я потърся.

Едва се бе извърнала от вратата на Дру, когато тя се захлопна зад нея с тихо, но решително изщракване. Примига учестено, за да пропъди сълзите... и видя Марк, застанал в коридора на няколко крачки от нея. Беше се приближил толкова безшумно, че изобщо не го беше усетила. В ръката си държеше смачкан лист, който приличаше на огнено съобщение.

– Хелън. – Гласът му беше дрезгав. След всички тези години в Дивия лов дали скърбеше така, както скърбяха елфите? Изглеждаше някак раздърпан, изтощен: под очите и край устата му се бяха врязали съвсем човешки бръчки. – Тай не е сам... Даяна и Кит са с него, пък и той все още спи. Искам да говоря с теб.

– Трябва да намеря Ема – каза Хелън. – Дру пита за нея.

– Стаята ѝ е съвсем близо, можем да я повикаме, преди да тръгнем.

Марк посочи към далечния край на коридора. На сиянието на лампите с магическа светлина ламперията от дърво с цвят на мед излъчваше топлина, в различен ден мястото би било наистина красиво.

– Да тръгнем? – повтори Хелън.

– Получих съобщение от Магнус и Алек, в къщата на инквизитора. Трябва да отида да взема Тави и да му кажа, че сестра му е мъртва. – Марк ѝ протегна ръка с разкрито от болка лице. – Моля те, Хелън. Ела с мен.

* * *

Когато беше малка, Даяна беше посетила един музей в Лондон, където главната атракция беше Спящата красавица, направена от восък. Кожата ѝ имаше цвета на бледа лой, а гърдите ѝ се повдигаха и спускаха, докато „дишаше“ с помощта на малко моторче, имплантирано в тялото ѝ.

Нещо в неподвижността и бледността на Тай ѝ напомни за онова восъчно момиче. Той лежеше, покрит наполовина с одеяла, дъхът му беше единственото му движение. Ръцете му бяха отпуснати до него с отворени длани. Даяна копнееше да види как пръстите му се движат, как си играят с едно от творенията на Джулиън или пък с кабела на слушалките му.

– Ще се оправи ли? – попита Кит шепнешком.

Стаята имаше весели жълти тапети, леглата бяха покрити с пъстроцветни карирани завивки. Кит би могъл да седне на празното легло, предвидено за Ливи, но не го беше сторил. Вместо това беше приклепнал в ъгъла, притиснал гръб до стената, свил колене пред себе си, и се взираше в Тай.

Даяна докосна челото на Тай с ръка, беше хладно. Цялото ѝ тяло беше вцепенено.

– Той е добре, Кит – каза и придърпа одеялото нагоре.

Тай се размърда и промърмори нещо, отмятайки го от себе си. Прозорецът беше отворен (помислили си бяха, че свежият въздух ще му се отрази добре), но сега Даяна стана и прекоси стаята, за да го затвори. Майка ѝ открай време беше обсебена от идеята, че най-страшното, което може да се случи с някого, е да настине, а очевидно никога не забравяш онова, което си чул от родителите си.

През отворения прозорец виждаше очертанията на града в ранния сумрак и изгряващата луна. Спомни си фигурата

на ездач, препускащ през безбрежното небе, и се зачуди дали Гуин знае за случилото се този следобед, или би трябвало да му изпрати съобщение. Как ли би реагирал, когато го получише? Веднъж бе дошъл при нея, когато Ливи, Тай и Кит бяха в опасност, но тогава бе призван от Марк. Все още не беше сигурна дали го беше направил, защото наистина харесваше децата, или просто изплащаше дълга си.

Поспря с ръка върху завесата. В действителност знаеше много малко за Гуин. Като предводител на Дивия лов, той бе повече мит, отколкото човек. Зачуди се как ли се чувстваха онези, които бяха толкова могъщи и древни, че се бяха превърнали в част от легендите. Как би могло да го е грижа за мимолетния живот на един смъртен, като се имаха предвид мащабите на онова, което бе преживял?

И все пак той я беше прегърнал и я беше утешил в някогашната ѝ спалня, когато му разказа онова, което бе разказвала единствено на Катарина и родителите си, а родителите ѝ вече не бяха живи. Беше проявил такава доброта... нали?

Престани. Даяна отново се обърна към стаята. Сега не беше моментът да мисли за Гуин дори ако част от нея се надяваше той да дойде и отново да я утеши. Не и когато Тай всеки момент можеше да се събуди в свят, пълен с нова и ужасяваща болка. Не и когато Кит се беше свил до стената, сякаш доплувал до самотен бряг след крушение в морето.

Тъкмо се канеше да сложи ръка на рамото му, когато той вдигна поглед към нея. По лицето му нямаше следи от сълзи. Очите му бяха останали сухи и след смъртта на баща му, спомни си тя, когато за първи път беше отворил вратата на Института и бе осъзнал, че е ловец на сенки.

– Тай обича познатите неща – каза Кит. – Няма да знае къде е, когато се събуди. Трябва да донесем сака му тук, както и всичко, което взе от Лондон.

– Тук са – посочи Даяна към спортния сак на Тай, пххнат под леглото, предвидено за Ливи.

Без да я поглежда, Кит стана и се приближи до него. Отвори го и извади книга – дебела, със старинни корици. Остави я безмълвно върху леглото, до отворената лява ръка на Тай, и когато зърна заглавието, написано със златни букви на корицата, Даяна откри, че дори така вцепененото ѝ сърце е в състояние да потръпне от още болка.

Завръщането на Шерлок Холмс.

Луната се издигаше в небето и демонските кули на Аликанте сияеха.

Много години бяха минали, откакто Марк за последно бе стъпвал в Аликанте. Дивият лов бе прелитал над него и той помнеше как гледа земите на Идрис да се разстилат под тях, докато останалите от Лова надават подигравателни крясъци и вой, развеселени от това, че летят над земите на нефилимите. Ала сърцето на Марк винаги започваше да бие учестено при вида на родината на нефилимите – ярко сребърното езеро Лин, зеленината на Брослиндската гора, каменните къщи в околностите и проблясането на Аликанте, издигащ се върху своя хълм. И Кийрън до него, който го гледаше как гледа Идрис.

Моего място, моите хора. Моят дом, мислил си бе той. Ала на земята всичко изглеждаше различно: по-прозаично, изпълнено с миризмата на водата в каналите през лятото, улици, огрени от сурова магическа светлина. Домът на инквизитора не беше далече, но те вървяха бавно. Минаха няколко минути, преди Хелън да проговори.

– Видял си леля ни в царството на феите. Нене. Само Нене, нали?

– Беше в Двора на светлите елфи. – Марк кимна, благодарен за това, че тя бе нарушила мълчанието. – Колко сестри имаше майка ни?

– Шест или седем, мисля – каза Хелън. – Нене е единствената добра измежду тях.

– Мислех, че не знаеш къде е Нене?

– Никога не ми е казвала къде е, но откакто ме изпратиха на остров Врангел, често ми пишеше – обясни Хелън. – Мисля, че изпитваше състрадание към мен.

– Тя ни помогна да се скрием и изцели Кийрън – каза Марк. – Говори ми за елфическите ни имена. – Той се огледа наоколо. Бяха стигнали до къщата на инквизитора, най-голямата в тази част на улицата, с балкони над канала. – Никога не съм мислел, че ще се върна тук. Не и в Аликанте. Не и като ловец на сенки.

Хелън стисна рамото му и двамата пристъпиха заедно към вратата. Тя почука и един измъчен на вид Саймън Люис им отвори. Минали бяха години, откакто Марк го беше видял за последен път, и сега той изглеждаше по-възрастен: раменете му бяха по-широки, кафявата коса – по-дълга, а по челюстта му беше набола брада.

Той отправи леко крива усмивка на Хелън.

– Когато за последно бяхме тук с теб, аз бях пиан и крещях под прозореца на Изабел. – След това се обърна към Марк. – А когато те видях за последен път, бях затворен в една клетка в царството на феите.

Марк не беше забравил: Саймън, вдигнал очи към него иззад пречките на изработената от феи клетка, и той, който му казваше: *Не съм елф. Аз съм Марк Блехторн от Лосанджелиския институт. Каквото и да казват те, каквото и да ми причиняват, все още си спомням кой съм.*

– Да – отвърна. – Ти ми разказа за братята и сестрите ми, за сватбата на Хелън. Бях ти благодарен.

Поклони се леко, по навик и зърна изненаданото изражение на Хелън.

– Ще ми се да бях могъл да ти кажа повече – каза Саймън с по-сериозен глас. – И толкова съжалявам. За Ливи. Тук също скърбим.

С тези думи той отвори вратата по-широко и Марк зърна просторно преддверие с голям полилей на тавана, вляво имаше семейна стая, където Рафи, Макс и Тави седяха пред незапалената камина и си играеха с малка купчинка играчки. Изабел и Алек седяха на дивана: тя беше обвила ръце около врата на брат си и ридаше тихичко до гърдите му. Ниски, безнадеждни хлипове, които отекнаха дълбоко в неговите гърди, докосвайки същите струни на загуба.

– Моля те, предай на Изабел и Алек, че съжаляваме за загубата на баща им – рече Хелън. – Не искахме да се натрапваме. Тук сме, за да вземем Октавиан.

В този миг Магнус се появи откъм преддверието. Кимна им и като отиде при децата, взе Тави в прегръдките си. Макар че Тави ставаше прекалено голям, за да го носят, но пък в много отношения той бе малък за годините си – сякаш рано познатата скръб бе съхранила нещо детинско у него. Когато Магнус дойде при тях, Хелън понечи да посегне към него, ала Тави протегна ръчички към Марк.

Леко изненадан, Марк пое братчето си в прегръдките си и Тави зашава в тях, уморен, но буден.

– Какво се е случило? – попита. – Всички плачат.

Магнус прокара ръка през косата си. Изглеждаше невъобразимо уморен.

– Нищо не сме му казали – обясни. – Преценихме, че би трябвало да го научи от вас.

Марк направи няколко крачки навън и Хелън го последва. Спряха в един квадрат, огрян от светлината, струяща от пред-

дверието, и той пусна Тави на тротоара. Така съобщаваха лошите новини елфите – очи в очи.

– Ливи си отиде, дете – каза.

Тави изглеждаше объркан.

– Къде е отишла?

– Премина в Земите на сенките – обясни Марк.

Мъчеше се да намери думи; в царството на феите смъртта бе толкова различна от онова, което бе за хората. Синьо-зелените блекторновски очи на Тави се разшириха.

– Значи, можем да я спасим. Можем да тръгнем след нея, нали? Както те върнахме от земите на феите. Както ти отиде след Кийрън.

От Хелън се откъсна тих звук.

– О, Октавиан.

– Тя е *мъртва* – каза Марк безпомощно и видя как Тави потръпна при тези думи. – Животът на смъртните е мимолетен и... крехък пред лицето на вечността.

Очите на Хелън се наляха със сълзи.

– *Марк*. – Хелън коленичи на земята и протегна ръце към Тави. – Тя загина толкова храбро. Защищаваше Джулиън и Ема. Сестра ни... тя бе смела.

Сълзите потекоха по лицето на Тави.

– Къде е Джулиън? – попита. – Къде отиде?

Хелън отпусна ръце.

– Той е с Ливи в Града на тишината... много скоро ще се върне... Нека те отведем у дома в къщата край канала...

– У дома? – повтори Тави с пренебрежение. – Нищо тук не е *у дома*.

Марк си даде сметка, че Саймън бе излязъл и стоеше до тях.

– Господи, горкото дете. Виж, Марк...

– Октавиан.

Беше Магнус, застанал на прага и свел поглед към обляното в сълзи момченце пред себе си. В очите му имаше изтощение, но и огромно състрадание: състраданието, което идва с преживените неизброими години.

Изглеждаше така, сякаш се канеше да добави нещо, но Рафи и Макс излязоха от къщата. Слязоха безмълвно по стълбите и се приближиха до Тави. Рафи бе почти толкова висок, колкото него, макар да беше едва на пет години. Протегна ръце, за да прегърне Тави, Макс стори същото... и за учудване на Марк, Тави като че ли се отпусна мъничко и им позволи да го прегърнат, кимвайки, когато Макс му каза нещо тихичко.

Хелън се изправи на крака и Марк се зачуди дали и неговото

лице има същото изражение на болка и срам. Срам, че не бяха в състояние да сторят повече, за да утешат малкия си брат, който почти не ги познаваше.

– Няма нищо – каза Саймън. – Виж, нали се опитахте.

– Но не успяхме – отвърна Марк.

– Не можете да излекувате скръбта – рече Саймън. – Един равин ми го каза, когато баща ми почина. Единственото, което лекува скръбта, са времето и обичта на хората, които държат на теб, а Тави ги има. – Той стисна лекичко рамото на Марк. – Грижете се за себе си. *Shelo ted'u od tza'ar*, Марк Блекторн.

– Какво означава това? – попита Марк.

– Това е благословия – обясни Саймън. – Още нещо, на което ме научи онзи равин. „Дано никога вече не познаеш друга скръб.“

Марк кимна в израз на благодарност, елфите знаеха колко ценни бяха благословиите, дадени от сърце. Ала въпреки това гърдите му си останаха свити. Не можеше да си представи, че скърбите на семейството му ще свършат скоро.